

ЛИЦАР ІВАНКО

Жив собі лицар Іванко з маленького містечка Романів, що під Львовом. Це тепер до Львова можна дістатися менш як за день із будь-якого куточка України. А в той час треба було довго їхати конем або йти пішки. Бо машин і потягів тоді ще не було.

Іванко повертався додому з Великої війни. Дорогою до рідного Романова він спинився перепочити в маленькому містечку на річці Бобёрка. Найголовнішим у місті був боярин Внучек. Саме в його просторій і теплій садибі гостював лицар.

Був кінець грудня. Мороз кусався за щоки й носа, а якщо вийняти руки з рукавиць, пальці вмить замерзали! Останні дні безперестанку хурделило. Це означало одне: Іванко затримається в місті до кінця свят.

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Лицар вийшов на поріг і щільніше закутався в кожух. Насунув на лоба волохату шапку. Добре, що дорогою знайшлися чоботи — хоч ногам тепло! Провідав коня, потріпав другові гриву. Насипав йому вівса й хотів цьомкнути в носа, але кінь мотнув головою й тихо заіржав.

Іванко засміявся. Біля дверей стайні почувся тоненький голосок.

[Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

— А ви справді лицар? — то була Анничка, наймолодша донька Внучека. Іванко бачив малу за вечерею серед інших дітей. Поруч із нею стояв хлопчик.

— Добрий день, — озвався хлопчик. — Я Мстислав.

Іванко помахав дітям рукою. У Романові коло нього завжди крутилося багато дітлахів — усім кортіло погратися в лицарський турнір і помацати справжню зброю!

Та ця парочка дивилася на Іванка серйозно — ані тіні усмішки. Хлопчикове обличчя видалося лицареві знайомим. Але хто їх розбере, цих дітей — усі схожі одне на одного!

Мстислав недовірливо примружився, оглядаючи чоловіка. Вони з Анничкою добре знали, які на вигляд лицарі. На них мають бути сталеві обладунки й обов'язково — шолом.

Хлопчик іще раз прискіпливо оглянув Іванка — так і є, ні сліду обладунків. Тільки шапка й кожух, а під ним, якщо придивитися, — звичайнісінька полотняна сорочка і штани!

Іванко поважно на них подивився. Досі ніхто не сумнівався в тому, що він лицар! Он і сам король нагородив його за сміливість на війні аж двома селами! Адже в давні часи цілком звично було дарувати одне одному села.

— Ади, лицар! — сказав Іванко.

— А докажіть! — усе ще недовірливо дивилися на Іванка дві пари очей.

Тоді чоловік підняв угору руку: мовляв, зараз! — і зник у будинку. Діти нетерпляче тупцяли біля стайні. Аж тут лицар вийшов надвір із мішком. У мішку щось бряжчало. У руках Іванко тримав спис!